

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

โลกในปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์ที่มีความเจริญก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งทำให้โลกไร้พรมแดน และทำให้การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในที่หนึ่ง สามารถสื่อสารและมีผลกระทบก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา จำเป็นที่สถานศึกษาจะต้องปรับหลักสูตรให้ทันสมัย ทันเหตุการณ์ และสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ชุมชนและท้องถิ่น โดยเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับความท้าทายจากกระแสโลกที่มีการแข่งขันอย่างรุนแรง สถิติปัญญาและความสามารถของคน จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะก่อให้เกิดความได้เปรียบในการแข่งขัน

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ได้กล่าวถึงท้องถิ่น ในมาตราที่ 46 โดยระบุว่า บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมย่อมมีสิทธิอนุรักษ์ พื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะหรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติ ซึ่งใน พระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนด เป้าหมายของการจัดการศึกษาไว้อย่างชัดเจน โดยมุ่งให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองและรู้ทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม การจัดการเรียนรู้หลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 4) ก็ยังได้ระบุถึง หลักของการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อให้เป็นไปตามแนวนโยบายการจัดการศึกษาของประเทศ โดยเป็นการจัดการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนจะได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน โดยสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา และได้ระบุไว้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ว่า เป็นการจัดการศึกษา ที่มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ โดยลักษณะของการจัดการศึกษานั้น มุ่งให้ผู้เรียนรักประเทศชาติและท้องถิ่น มุ่งทำประโยชน์ และสร้างสิ่งที่ดีงามให้สังคม พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ให้ความสำคัญต่อการดำเนินการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบ โดยเฉพาะมุ่งตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นเป็นอย่างมาก ดังใน มาตรา 27 ให้โรงเรียนมีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ ในวรรคหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาในชุมชน และสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยเชื่อมั่นว่า หากมีการดำเนินการปฏิรูปการศึกษาแล้ว จะสามารถเปลี่ยนโฉมหน้า และแนวทางการบริหารจัดการศึกษาของประเทศไทย อันจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาคุณภาพของประชาชนคนไทย

เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศ เกิดความเสมอภาคและสิทธิทางการศึกษาเท่าเทียมกัน กลายเป็นชุมชนที่มีความเข้มแข็งและสังคมพัฒนาที่ยั่งยืน ส่งผลต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ตลอดทั้งการปฏิรูปสังคม (นิคม ชมภูหลง. 2543 : 12)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่ต้องการให้ชุมชนเข้ามามีบทบาทและมีส่วนร่วม ในการดำเนินการจัดการศึกษา และมีบทบาท ในการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการภายในโรงเรียนในทุกด้าน กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ออกระเบียบตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 ใน มาตรา 38 ได้กำหนดให้มี คณะกรรมการโรงเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในโรงเรียนขนาดเล็กจำนวน 9 คน และโรงเรียน ขนาดใหญ่ จำนวน 15 คนประกอบด้วย ผู้แทนผู้ปกครอง ผู้แทนครู ผู้แทนองค์กรชุมชน ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้แทนศิษย์เก่า ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้อำนวยการโรงเรียนซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวมี หน้าที่ในการกำหนดนโยบายและแผนพัฒนาของโรงเรียน ให้ความเห็นชอบแผนปฏิบัติการประจำปีของ โรงเรียนและการจัดทำหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น กำกับ ติดตาม การดำเนินงานตามแผน ของโรงเรียน ส่งเสริม ให้เด็กทุกคน ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2543 :4) กระบวนการดังกล่าวได้ส่งผล ให้โรงเรียนสามารถจัดรายวิชาเลือกเสรีให้นักเรียนเลือกเรียนอย่างหลากหลายตามสภาพและ ทรัพยากรในท้องถิ่นนั้น ๆ และสามารถนำผู้รู้ในท้องถิ่นมาช่วยในการจัดการเรียนการสอน นอกจากนี้ยังสามารถปรับเนื้อหาหรือพัฒนาเนื้อหา และกิจกรรมในหลักสูตรให้สอดคล้องกับ ความต้องการของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ชีวิตจริงของตนเองและของท้องถิ่นในด้านต่าง ๆ โดยให้เรียนรู้เกี่ยวกับสภาพเศรษฐกิจ และสังคมของท้องถิ่น ซึ่งคาดว่าจะทำให้ผู้เรียนรู้จัก ท้องถิ่นของตนเองมากขึ้นและเกิดความภาคภูมิใจ เกิดความรักและผูกพันกับท้องถิ่น มีความรู้ ความสามารถ ในการคิด การจัดการ และการแก้ปัญหาได้อย่างเป็นระบบ ทั้งเกี่ยวกับตนเอง งานอาชีพ และการพัฒนาสังคม แสวงหาแนวทางปฏิบัติใหม่ ๆ ได้ผลงานที่ดีขึ้น กว่าเดิม ตลอดจนบำรุงรักษาทรัพยากร ศาสนา และศิลปวัฒนธรรมด้วยการใช้ประโยชน์อย่างคุ้มค่า (ธิดารัตน์ ลำพวย . 2544 : 1)

จากความสำคัญข้างต้น จะเห็นได้ว่าการจัดการศึกษาในปัจจุบัน และแนวโน้มการจัดการศึกษาในอนาคต ให้ความสำคัญกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเป็นอย่างมาก ดังจะเห็น ได้จากการส่งเสริมให้ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมและ

สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมของแต่ละท้องถิ่น แต่การที่โรงเรียนแต่ละแห่งจะดำเนินการบริหารจัดการหลักสูตรท้องถิ่นให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ นั้น คำติ จันทะเกษ (2546 : 4) กล่าวว่า มีแนวในการปฏิบัติ 5 ประการ คือ ประการแรก โรงเรียนต้องปรับปรุงหรือพัฒนาเนื้อหา กิจกรรมในหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และท้องถิ่น ประการที่สอง โรงเรียนต้องดำเนินการโดยเน้นผลที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียน ทั้งด้านความสามารถ ความคิด ค่านิยม ความรู้สึกชื่นชม และการปฏิบัติ ประการที่สาม ครูต้องใช้วิธีสอนที่หลากหลาย โดยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการ ประการที่สี่ นักเรียนต้องมีพัฒนาการครบถ้วน ตามที่ระบุไว้ในคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ซึ่งเป็นจุดหมายของหลักสูตร และประการสุดท้าย หน่วยงานทางการศึกษาต้องสนับสนุน ส่งเสริมทางวิชาการ และให้กำลังใจแก่ครูและผู้บริหารโรงเรียน นอกจากนั้น สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542 : 5) ยังได้เสนอแนะ ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นไว้ 6 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนแรก การจัดทำข้อมูลพื้นฐานโดยการศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหา สภาพเศรษฐกิจสังคม สภาพโรงเรียน ผู้ปกครอง ชุมชน รวมทั้งหลักสูตรแม่บท โดยได้เปิดโอกาสให้โรงเรียนมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร ขั้นตอนที่สอง การกำหนดความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งเป็นการนำข้อมูล มากำหนดความต้องการจำเป็น โดยจัดอันดับความสำคัญ ขั้นตอนที่สาม การกำหนด เป้าหมายหรือจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยกำหนดให้สอดคล้องกับท้องถิ่น ขั้นตอนที่สี่ การจัดทำคำอธิบายรายวิชา หรือเนื้อหากิจกรรม เป็นการพัฒนาวิธีสอนที่หลากหลาย ขั้นตอนที่ห้า การจัดทำแผนการสอน คู่มือครู และสื่อการเรียนรู้ ซึ่งจัดทำขึ้น ให้ตรงกับสภาพของท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีของท้องถิ่นอย่างแท้จริง และขั้นตอนสุดท้าย การปรับปรุงและพัฒนา ซึ่งเป็นการนำไปทดลองใช้ ปรับปรุงและพัฒนาให้เกิดความสมบูรณ์และเหมาะสมกับท้องถิ่น

จากการศึกษาวิจัยของ เสงี่ยม เดชริสา (2538 : บทคัดย่อ) พบว่า การนำหลักสูตรไปใช้ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้บริหารและครูผู้สอนยังพบปัญหาในเรื่องระยะเวลาเตรียมการงบประมาณ การปรับกิจกรรมการเรียน การสอนให้สอดคล้องกับท้องถิ่น ส่วนการดำเนินงานด้านการจัดหลักสูตรในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามทัศนะของผู้บริหาร พบว่า ส่วนใหญ่ขาดประสบการณ์ในการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นวิชางานเลือกกลุ่มการเรียน และพื้นฐานอาชีพ เรื่องการทอเสื้อสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กรณีศึกษา : โรงเรียนบ้านสะอาดนาดี จังหวัดร้อยเอ็ดของ ธิดารัตน์ ลำพวย (2544 : บทคัดย่อ) ส่วนใหญ่

พบปัญหาเกี่ยวกับกาจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรแม่บท ในการวิเคราะห์ หลักสูตร การเลือกเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล การผลิตและใช้สื่อการเรียน การสอน และมีความต้องการให้มีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรท้องถิ่น

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ได้สำรวจผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียน ประจำปีการศึกษา 2547 พบว่า ผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้แทบทุก กลุ่มสาระ ทั้งนี้ส่วนหนึ่งอาจเนื่องมาจากปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร กล่าวคือ ครูขาดความรู้ ความเข้าใจในการพัฒนาหลักสูตรให้ สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและท้องถิ่น รวมทั้ง การแสวงหาความร่วมมือจากแหล่งวิทยากร และจากรายงานผลการติดตามโครงการอบรม ครูผู้สอน เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับท้องถิ่น ปีการศึกษา 2548 พบว่า การดำเนินงานพัฒนาหลักสูตรด้านการจัดทำเนื้อหาหรือรายวิชาขึ้นมาใหม่ยังมีไม่มาก ส่วนใหญ่ เป็นการปรับปรุงเนื้อหา กิจกรรมและสื่อ ส่วนรายงานการประเมินผลการดำเนินงานปฏิรูป การศึกษาของสถานศึกษา ตามแนวบัญญัติ 10 ประการ ยืนยันว่า องค์กรท้องถิ่นยังไม่ค่อยมี ส่วนร่วม ในการวางแผนพัฒนาหลักสูตรมากนัก และยังไม่ยอมรับคุณภาพและมาตรฐานของ สถานศึกษาในระดับปานกลาง (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1. 2548 : 4)

ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะผู้บริหารสถานศึกษา จึงสนใจที่จะศึกษาปัญหาการพัฒนาหลักสูตร ท้องถิ่นของ ผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นข้อสนเทศในการพิจารณาวางแผนปรับปรุงการดำเนินงานพัฒนา หลักสูตรท้องถิ่นของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 และ จะทำให้ได้ข้อมูลพื้นฐานซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณา ปรับปรุงการจัดการเรียน การสอนและการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์สูงสุดกับนักเรียน ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของ ผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 1 ทั้งโดยรวมและรายด้าน
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของ ผู้บริหารสถานศึกษา ขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 1 จำแนกตามขนาดของโรงเรียน ทั้งโดยรวมและรายด้าน

3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการแก้ปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 1

สมมติฐานของการวิจัย

ปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่มีขนาดของโรงเรียนต่างกัน แตกต่างกันทั้งโดยรวมและรายด้าน

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาตามกรอบการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ของกระทรวงศึกษาธิการ (2546 : 1-17) ที่กำหนดไว้ 3 ขั้นตอน คือ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 จำนวน 326 คน จาก 326 โรงเรียน โดยแยกเป็นผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนขนาดเล็ก จำนวน 260 คน ผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนขนาดใหญ่ จำนวน 66 คน รวม 326 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1. 2548 : 1-13)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากนั้นกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ Krejcie and Morgan (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 43) ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหารสถานศึกษา ในโรงเรียนขนาดใหญ่ จำนวน 36 คน และ ผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนขนาดเล็ก จำนวน 141 คน รวมทั้งสิ้น 177 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา จำแนกเป็นขนาดของ โรงเรียน ได้แก่

2.1.1 โรงเรียนขนาดเล็ก

2.1.2 โรงเรียนขนาดใหญ่

(ระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 มาตรา 38 ว่าด้วยคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน)

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน

2.2.1 ด้านการพัฒนาหลักสูตร

2.2.2 ด้านการนำหลักสูตรไปใช้

2.2.3 ด้านการประเมินหลักสูตร

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. หลักสูตร หมายถึง ประมวลประสบการณ์หรือกิจกรรมที่จัดให้แก่ผู้เรียนทั้งในและนอกห้องเรียนอันจะส่งเสริมให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ด้านความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติไปในทิศทางที่พึงประสงค์

2. **ห้องถิ่น** หมายถึง ห้องที่ใดห้องที่หนึ่งโดยเฉพาะรวมถึง หน่วยงาน องค์กรภาครัฐ องค์กรเอกชน สถานประกอบการบุคคลในหน่วยงานในชุมชนนั้น

3. **หลักสูตรห้องถิ่น** หมายถึง มวลประสบการณ์ที่จัดขึ้น ทั้งในห้องเรียน และ นอกห้องเรียน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ เจตคติ และคุณภาพการ ดำรงชีวิต โดยใช้ทรัพยากรห้องถิ่น ภูมิปัญญาและแหล่งเรียนรู้ ในห้องถิ่นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ บนพื้นฐานสภาพชีวิต เศรษฐกิจ สังคม และ วัฒนธรรมของตนเอง ตลอดจนการมีส่วนร่วม ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ของห้องถิ่น

4. **การพัฒนาหลักสูตรห้องถิ่น** หมายถึง การจัดแผนการสอนทุกกลุ่มประสบการณ์ การพัฒนา หลักสูตรและคู่มือครู การจัดทำหนังสือเสริมประสบการณ์ต่าง ๆ ให้สอดคล้อง กับสภาพห้องถิ่น เพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้และประสบการณ์ในชั้นเรียนไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ในชีวิตประจำวัน

5. **ปัญหาการพัฒนาหลักสูตรห้องถิ่น** หมายถึง ข้อขัดข้องหรืออุปสรรคในการ ดำเนินงานตามเกณฑ์มาตรฐานงานวิชาการ ด้านการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความ ต้องการของผู้เรียนและห้องถิ่น เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ประกอบด้วย

5.1 **การพัฒนาหลักสูตร** หมายถึง กระบวนการจัดทำหลักสูตรใหม่ทั้งหมด หรือปรับปรุง หลักสูตรแม่บทจากส่วนกลางเดิมบางส่วน ให้สอดคล้องกับผู้เรียนและห้องถิ่น มากยิ่งขึ้น

5.2 **การนำหลักสูตรไปใช้** หมายถึง กระบวนการนำหลักสูตรที่สร้างหรือ ปรับปรุงขึ้นไปใช้ ในสถานการณ์จริง โดยคาดหวังผลสัมฤทธิ์ เพื่อปรับปรุงหลักสูตรให้ สอดคล้องกับผู้เรียน และห้องถิ่นได้อย่างแท้จริงต่อไป

5.3 **การประเมินผลหลักสูตร** หมายถึง กระบวนการรวบรวม วิเคราะห์ แผลผล ข้อมูลที่ได้จากการนำหลักสูตรไปใช้ เพื่อการตรวจสอบ ปรับปรุงแก้ไข ผลสัมฤทธิ์ตาม เจตนารมณ์ของหลักสูตรและระบบการพัฒนาหลักสูตรทั้งหมด

6. **ผู้บริหารสถานศึกษา** หมายถึง ผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการหรือผู้รักษาการใน ตำแหน่งดังกล่าวในสถานศึกษาชั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1

7. **ขนาดโรงเรียน** หมายถึง ขนาดของโรงเรียนที่จำแนกตามเกณฑ์ของจำนวน นักเรียน ดังนี้

7.1 โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึง โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนไม่เกิน 300 คน

7.2 โรงเรียนขนาดใหญ่ หมายถึง โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนเกินกว่า 300 คน
ขึ้นไป

8. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 หมายถึง หน่วยงานทางการศึกษา
ที่รวบรวมสถานศึกษาที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานอยู่ในเขต อำเภอเมือง อำเภอเชียงยืน อำเภอกันทรวิชัย อำเภอแกลง กิ่งอำเภอชื่นชม อำเภอกุดรัง และอำเภอโกสุมพิสัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ใช้เป็นข้อเสนอแนะสำหรับบุคลากรทางการศึกษาและผู้บริหารระดับสูงในการพิจารณา
วางแผนพัฒนา ปรับปรุงแนวทางการดำเนินงานพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของโรงเรียนในสังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น